

Преюдициални въпроси

- 1) Може ли физическо лице, което сключва договор за сдружаване с други физически лица, сдружение без правосубектност, което не е декларирано и регистрирано за данъчни цели, и чиято цел е реализацията на бъдещ обект (сграда) върху терен — лична собственост на някои от страните по договора, да се счита, с оглед на обстоятелствата по главното производство, за данъчнозадължено лице за целите на ДДС по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата за ДДС ⁽¹⁾, при положение че от гледна точка на данъчния режим първоначално доставката на сгради върху терен — лична собственост на някои от страните по договора, е била разглеждана от данъчните органи като продажба в рамките на управлението на личното имущество на тези лица?
- 2) Трябва ли, с оглед на обстоятелствата по главното производство, принципът на правна сигурност, принципът на защита на оправданите правни очаквания, както и другите общи принципи в областта на ДДС, произтичащи от Директива 2006/112, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, въз основа на която данъчният орган, след като първоначално е събрал от физическото лице данъка върху доходите от прехвърлянето на собствеността, които са част от личното имущество, без да е имало съществено изменение на първичното право, въз основа на същите фактически обстоятелства, след период от две години, преразглежда позицията си и квалифицира същите сделки като икономическа дейност, която подлежи на облагане с ДДС, и изчислява за минал период свързаните с тези сделки допълнителни задължения?
- 3) Трябва ли членове 167, 168 и 213 от Директивата за ДДС, разглеждани с оглед на принципа на данъчен неутралитет, да се тълкуват в смисъл, че не допускат, при обстоятелствата по главното производство, данъчният орган да отказва да признае на данъчнозадълженото лице правото на приспадане на данъка върху добавената стойност, дължим или платен по отношение на стоки и услуги във връзка с облагаеми сделки, само с мотива, че лицето не е било регистрирано като данъчнозадължено лице за целите на ДДС към датата на предоставяне на съответните услуги?
- 4) Могат ли, с оглед на обстоятелствата по главното производство, разпоредбите на член 179 от Директивата да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която предвижда за данъчнозадължено лице, за което се прилага специалният режим на освобождаване и което е поискало със закъснение регистрацията за целите на ДДС, задължението за плащане на данъка, който е трябвало да бъде събран, без да има правото да извади подлежащия на приспадане данък за всеки данъчен период — право на приспадане, което се упражнява впоследствие чрез данъчната декларация, подадена след регистрацията на данъчнозадълженото лице за целите на ДДС, което би могло да се отрази на изчисляването на допълнителните задължения?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

**Преюдициално запитване от Amtsgerichts Laufen (Германия), постъпило на 30 април 2014 г. —
Наказателно производство срещу Gavril Covaci**

(Дело C-216/14)

(2014/C 253/22)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Laufen

Страни в главното производство

Gavril Covaci

Друга страна: Staatsanwaltschaft Traunstein

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли член 1, параграф 2, член 2, параграфи 1 и 8 от Директива 2010/64/ЕС ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат съдебно разпореждане, с което в съответствие с член 184 от германския Закон за устройство на съдилищата като условие за валидност от обвиняемите или подсъдимите лица се изисква да подават жалби само на езика, на който се води съдебното производство, в случая на немски?

- 2) Следва ли член 2, член 3, параграф 1, буква в), член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13/ЕС⁽²⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат разпореждане за посочване на съдебен адресат от обвиняемо или подсъдимото лице, когато срокът за обжалване започва да тече още с връчването на съдебния адресат и в крайна сметка е без значение дали обвиняемото или подсъдимото лице изобщо е узнало за обвинението?

⁽¹⁾ Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство (ОВ L 280, стр. 1).

⁽²⁾ Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, стр. 1).

Иск, предявен на 20 май 2014 г. — Европейска комисия/Република Австрия

(Дело C-244/14)

(2014/C 253/23)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Braun и J. Hottiaux)

Ответник: Република Австрия

Искания на ищеца

- да се постанови, че като не е транспонирила изцяло член 3, буква к), член 10, параграф 5, член 11, параграф 2, член 17, параграф 1, член 19, параграф 2, член 22, параграф 3 и член 25, параграф 3 от Директива 2004/49/ЕО, Република Австрия не е изпълнила задълженията си по тази директива,
- да се осъди Република Австрия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

След направения анализ на правното положение в Република Австрия Комисията е изразила съмнения относно това дали някои от разпоредбите на Директива 2004/49/ЕО⁽¹⁾ са правилно транспонирани. Съмненията по същество касаят разпоредбите относно сертификатите и разрешителните за безопасност, относно националния орган по безопасност, относно разследванията, относно разследващия орган и относно препоръките за безопасност.

⁽¹⁾ ОВ L 164, стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 14, стр. 62.

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 26 май 2014 г. — Air France — KLM/Ministère des finances et des comptes publics

(Дело C-250/14)

(2014/C 253/24)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: Air France — KLM

Ответник: Ministère des finances et des comptes publics